

Celobert

Revista singular, local i de país

LA MAR DE PROP!

Anhel
el vostre centre d'estudis
C. Mont-Ferrant, 2, Local baixos - BLANES (Girona)
T. 606 16 98 53 - 620 59 59 68
anhel@centreestudisanhel.cat - www.centreestudisanhel.cat
Dilluns - divendres de 10 a 12h i de 17 a 20h

GR GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Scs. de J. Gironès, S.A. - Fundada el 1962

Aigua - Gas - Electricitat - Climatització - Calefacció
Plaques solars - Domòtica - Manteniment Industrial

Jaume I, 70 - 17300 Blanes - Tel. 972 330 660 - Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

institut oftalmològic
FELIP

OFTALMOLOGIA GENERAL - REVISIÓ
DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ
CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES

C. ANSELM CLAVÉ, 86
17300 BLANES - 972 35 04 77

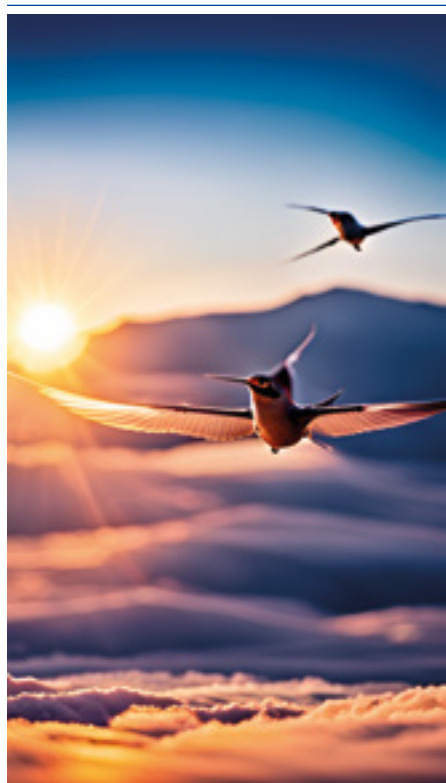
Moments per gaudir el dia i la nit
www.calatreumal.com

CALA TREUMAL BLANES (GIROMA). TEL: 626 358 844 / INFO@CALATREUMAL.COM

IA**Quins són els límits de la intel·ligència artificial (IA)?**

Des de Celobert hem volgut fer una prova. A partir d'un fragment d'«Una tarda per mar» de J. Ruyra hem generat la fotografia amb IA... Davant del resultat, ens preguntem: Quins són els límits de la intel·ligència artificial?

«Quina tarda més esplèndida! Quin cel més blau i quina bellugadissa d'orenetes i falzies en tot l'espai que s'obirava! Qui tingués ales, com elles, per a esbargir-se lliurement pels aires, lluny, lluny, per damunt dels camps i les serres!». ■ **Celobert**

De l'editor	4	Vila de Lloret	26
Per a què serveixen unes municipals		Fets i gent	
Valor afegit	5	Temps d'art	28
Intel·ligència bruta artificial		Joan Sala Lloberas	
Ciutadania	7	Vila de Lloret	33
Sistemes electorals		El Castell de Lloret	
Vila de Blanes	9	Medi ambient i ecologisme	34
Fets i gent		Projecte Greentour	
Patrimoni	10	Els Països Catalans	36
100 anys de la SAFA #3		Capítol 5. Inicis del S.XIV	
Amb accent	18	Va de llibres	38
Els feixistes tornen a estar...		Suggeriments i novetats	
Societat	25		
El català			

Una llengua no mor perquè els que no la saben no l'aprenen, una llengua mor perquè els que la saben no la parlen

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Maig 2023 | Núm. 210

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei, Jordi Borràs,
Guifré Ripoll, Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Maximià de Bonós i Alba Lupiañez

Convidats

Josep Borrell, Jordi Barbeta,
Esbart Joaquim Ruyra, Lluís Puig,
Josep Vilanova

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxius Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch
i Maria Àngels Maresma

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

Per a què serveixen unes municipals

«Les eleccions municipals sempre són més que unes eleccions locals, per molt que els partits nacionals facin veure que no i que les candidatures estrictament municipalistes ho combatin»

Els partits i els seus candidats s'han de definir també nacionalment en la pròxima campanya. Sense el dilema trampa entre la claredat en aquest eix i les necessitats locals que no són poques.

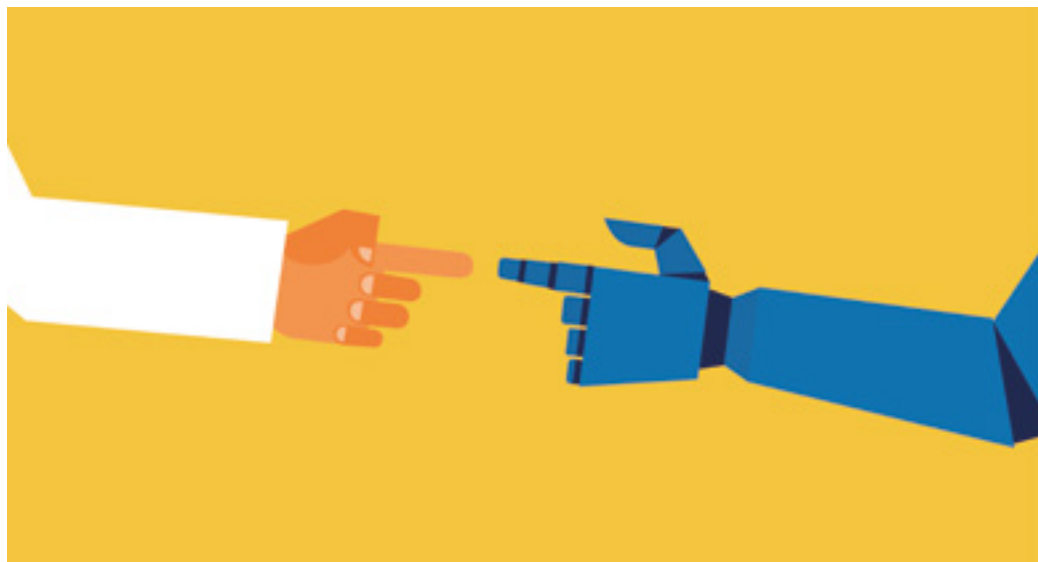
Les eleccions municipals sempre són més que unes eleccions locals, per molt que els partits nacionals facin veure que no i que les candidatures estrictament municipalistes ho combatin. Ho van ser el 1931, ho van ser el 1979, ho van ser el 2019 i ho seran aquest 2023. L'opció de xiular i dissimular, per tant, és, com a mínim, discutible. A Catalunya continua viu el conflicte amb l'Estat –se'n digui o no Procés, tant és– per unes aspiracions polítiques a les quals es nega un canal polític. I els partits i els seus candidats s'han de definir nacionalment en la pròxima campanya. Sense el dilema trampa entre a claredat en aquest eix i les necessitats locals.

Si pensem per un moment en les promeses que ens han començat a fer els polítics, potser caldria recordar totes les vegades que han vingut seguides d'un incompliment. A cada nova convocatòria, hi ha més candidats, més partits i més abstenció, menys votans, en diuen desafecció, i doncs? ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

Intel·ligència bruta artificial

La Intel·ligència artificial és un dels temes en auge a la nostra societat que bé mereix unes línies per compartir-ne algunes reflexions amb el lector. Aquest és un tema que ve de lluny, de molt lluny. Al S. III Heró i altres savis alexandrins ja van tenir interès en crear màquines que es comportessin 'com' humans i a la mitologia jueva medieval hi va aparèixer el Gòlem, fet de fang, d'aparença humana i molt fort i poderós. Avui en dia sabem que les màquines que es comporten 'com' humans no tenen forma d'humà. S'assemblen més a mòbils, portàtils i APPs.

Anem a pams i parlem del fons, de la forma i del com. Una de les principals novetats que fan diferent la Intel·ligència artificial és el fons, és a dir, la informació disponible. Els algorismes (instruccions que segueixen els programes) s'alimenten de milions de fonts de dades que fa molt temps que estem generant, pràcticament des de la prehistòria d'Internet. Una altra de les característiques a tenir en compte és la forma, la complexitat dels algorismes que gestionen aquestes dades fins al punt que des de l'aparició de Google i les xarxes socials, l'algoritme és sens dubte el principal actiu de qualsevol start-up. A través de processos interns, els algorismes es perfeccionen a si mateixos i aprenen. Fins i tot aprenen a aprendre. Finalment, tenim a les nostres mans la potència de càlcul i de realització d'operacions més alta de la història. Ras i curt: tenim les màquines més perfectes que s'han fet mai, sobre les quals hi operen els algorismes més perfeccionats que s'han fet fins al moment i que generen resultats en base a una quan-

titat de dades ingent recollida durant anys i dècades. El resultat és un efecte que simula tan bé els processos mentals dels humans, que de manera preventiva ja en diem 'Intel·ligència artificial' (IA).

Més endavant haurem de veure si això és realment així, però la potència d'aquestes eines és tal que supera de llarg les pròpies capacitats dels creadors, un terreny adobat per a utòpics i distòpics que veuen a venir un futur feliç o un futur terrible segons el gust de cadascú.

El lector atent s'haurà fixat en les cometes que s'han anat posant cada vegada que es deia que la IA produeix resultats 'com' els humans. De moment, el que sabem és que els nostres mòbils no amaguen cervells com el nostre, sino que més aviat en simulen els efectes en base a estímuls semblants. El debat està servit a molts nivells. Pensen, les màquines? Son capaces d'ètica? On queda el criteri humà en tot això? Segur que recorden aquella cèlebre quota de 'si té el color, l'olor i el gust de la llet, segur que és llet'. Doncs en termes d'IA, estem a punt d'obrir aquesta porta.

Finalment, pel que fa al càlcul o altres operacions semblants, estem en la situació de David contra Goliat: les màquines tenen la força bruta, la capacitat ingent, freda i mecànica. A nosaltres ens queda l'astúcia i la intel·ligència humana, la natural, la que tenim de sèrie. I de moment amb això haurem de fer. ■

GENT QUE LLUITA ÉS EL QUE CAL

A BLANES

Lluitem per una vila on hi capiguem totes: radicalment feminista i lliure de feixisme i de racisme.

Lluitem per la participació ciutadana: realitzem consultes populars i pressupostos participatius.

Lluitem en defensa dels col·lectius més vulnerables: construïm un menjador social, un banc d'aliments i un banc de roba.

Lluitem per l'accés a l'habitatge: iniciem un cens de pisos buits, aturem els desnonaments, apliquem sancions a grans tenidors i fons voltors que tinguin els pisos buits i reactivem la taula d'habitatge.

Lluitem per la redistribució de la riquesa, implementem la tarifació social: qui més té, més paga.

Lluitem per un Blanes sostenible: connectem els barris amb faixes verdes, potenciem el delta de la Tordera i apostem per comunitats energètiques.

Lluitem per la cultura popular i pel jovent: potenciem espais d'oci alternatiu i lluitem per la creació d'una nau d'entitats.

Lluitem per un municipi compromès amb la independència dels Països Catalans construint sobirania des del municipalisme i defensarem la llengua catalana.

vota

cup
BLANES

Alba Lupiañez
Politòloga

Un sistema electoral és el mecanisme pel qual es fa palpable el resultat obtingut d'unes eleccions. Així, el model de sistema electoral determinarà la configuració d'un òrgan integrat per representats polítics escollits de forma democràtica.

En essència, distingim dos grans sistemes electorals: majoritaris i proporcionals.

Quan parlem de sistemes majoritaris, ens referim a aquells on el partit més votat és l'únic que obté representació. Un dels més coneguts és el sistema majoritari de doble volta, que s'aplica a les eleccions presidencials de França. En una primera volta (primera elecció) es vota de forma lliure però després només passen a la segona volta (i per tant, amb opcions reals) les dues candidatures més votades. Per tant, el sistema es considera majoritari perquè, en última instància, només hi ha dos opcions de vots possible.

Aquest tipus de sistema també el trobem en els districtes del Regne Unit, on cada districte només escull un parlamentari. I un altre sistema majoritari conegut és el dels Estats Units d'Amèrica, on el partit que guanya per majoria simple en una circumscripció s'emporta tots els diputats d'aquesta.

A l'estat espanyol, amb la recuperació de la democràcia, es va optar per un sistema electoral proporcional, que significa que el percentatge de vots de cada partit es correspon amb la representació parlamentària que aconsegueixen: la regla D'Hondt.

Aquesta fórmula consisteix a dividir els vots que ha obtingut cada partit pels nombres de regidories presents a cada ple. I, de forma ordenada, cada buit s'omple amb les candidatures que han obtingut més vots, de més a menys fins a arribar a omplir tots els regidors i regidores.

En el cas de les eleccions municipals, cal obtenir un mínim del 5% dels vots vàlids perquè la candidatura pugui creuar el llindar electoral. Així, totes aquelles llistes electorals que concorrin el 28 de maig a les eleccions municipals i tinguin més del 5% dels vots vàlids,

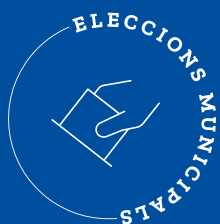
entraran a formar part d'aquest "repartiment proporcional" del sistema electoral. Cal indicar que es consideren vots vàlids els emesos i els blancs, no els nuls.

L'objectiu teòric d'aquest llindar mínim dels 5% és evitar la fragmentació i, en conseqüència, els partits minoritaris ho tenen una mica més difícil per accedir-hi. En contrapartida, en Ajuntaments relativament petits, com els de Blanes, Lloret i Tossa, davant la proposta de tantes candidatures noves, la dificultat que comporta superar el 5% pot facilitar la formació de governs.

La regla D'Hondt la va inventar el matemàtic i advocat belga Víctor D'Hondt el 1878, però no és la única fórmula que s'utilitza. Si la regla D'Hondt divideix entre 1, 2, 3 (segons el nombre de representació que s'ha de determinar), altres mètodes com el de Sainte-Laguë, comencen dividint a 1,4 (no a 1). Aquest mètode encara fa més difícil l'entrada als partits més petits i s'utilitza a Suècia i a Noruega, per exemple.

Com a mètode proporcional, un dels més complexos és el de representació proporcional personalitzada, que s'empra a Alemanya. En aquest sistema, la papeleta electoral té dues parts: primer, hi ha una llista uninominal on es vota el candidat directe de cada partit (i assegura la representació equitativa del territori) i la segona part és una llista tancada dels partits de cada regió, i a partir d'un mètode matemàtic (Hare-Niemeyer) es calculen els escons.

Hi ha molts mètodes de càlcul dels resultats electorals, però actualment ens regim sota la Llei D'Hondt i, de cara a les eleccions municipals, hem de tenir present que aquells partits que no superin el llindar del 5% no entraran a formar part del repartiment. Així que si voleu que la vostra veu tingui força, aneu a votar! ■

**Àngel Canosa
i Fernández**

**Va de Blanes.
Va de futur**

Candidat a l'alcaldia
Blanes

**ESQUERRA
REPUBLICANA**

ACORD MUNICIPAL

#FuturRepublicà

El cap de la Policia Local de Blanes, Joan Garcia, guardonat amb la Medalla de Bronze amb distintiu blau dels Mossos d'Esquadra

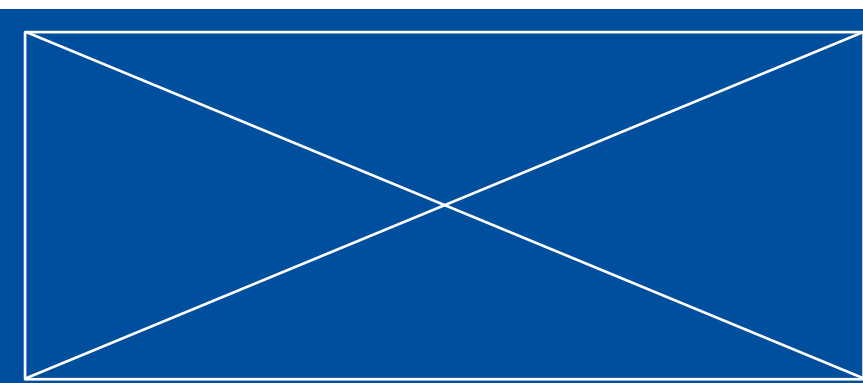
Joan Garcia, cap de la Policia Local de Blanes

Amb motiu del Dia de les Esquadres de la Regió Policial de Girona, l'inspector en cap de la Policia Local de Blanes, Joan Garcia i Martín, ha estat guardonat amb una màxima distinció atorgada pel cos dels Mossos d'Esquadra. Es tracta de la Medalla de Bronze distintiu Blau, un guardó que li va ser lliurat en el decurs de l'acte oficial celebrat a l'Auditori –Palau de Congressos de Girona.

Aquesta distinció és un reconeixement a la seva destacada professionalitat i compromís amb les seves funcions, així com en agraïment a la seva col·laboració amb el cos dels Mossos d'Esquadra. Joan Garcia i Martín va ser nomenat cap de la Policia Local de Blanes el 19 de juny de l'any 2001, fa 22 anys, una data que recorda de manera especial perquè és l'aniversari de la seva filla.

Abans d'arribar a ser el màxim comandament ja portava 16 anys com a policia local, i els anys anteriors com a caporal. Va ingressar a la Policia Local de Blanes el 17 d'agost del 1985, és a dir: fa 38 anys, quan el comandament estava a càrrec de Pedro Corrales, i aquest 2023 està previst que es jubili. D'aquesta manera, Joan Garcia haurà estat el cap més longeu del cos de seguretat blanenc, el què l'ha comandat durant més anys. ■

Això no és un error de disseny. És un espai de publicitat diponible per a tu.

Posa't en contacte amb nosaltres i t'informarem de les nostres tarifes.

www.celobert.cat
info@celobert.cat
639 082 976

100 anys de la SAFA

• PATRIMONI •

#3

Un futur incert

DE LA VAGA GENERAL DE 1970

Conèixer la història de SAFA també és útil per entendre l'evolució del món obrer i les seves reivindicacions en els darrers cent anys. L'any 2006 vaig poder entrevistar a Maxi Antequera perquè ens expliqués les seves vivències personals en el PSUC i el seu paper en la lluita obrera a Blanes a partir de la segona meitat de la dècada dels seixanta. El seu testimoni va quedar recollit al número 9 de la revista Blanda de l'Arxiu – es pot consultar en línia a la pàgina web de l'Ajuntament de Blanes. Entre les primeres reivindicacions dels treballadors de SAFA hi ha la millora del preu i la qualitat del servei de menjador, la necessitat de canviar “el clima ambiental que se respiraba dentro de la fábrica, porque el sulfuro, aunque no lo quisieran reconocer los médicos, perjudicaba gravemente a los trabajadores. Se logró que se instalaran unos ventiladores para renovar el aire. Otro propósito fundamental era acabar con el trato pésimo que recibían muchos trabajadores (...) Afortunadamente, se consiguió lograr un clima de trabajo mucho más favorable que antes. También se planteó el tema de la elección de los representantes de los trabajadores, porque hasta ese momento todos los representantes sindicales que había eran escogidos a dedo por la empresa.”

A finals dels anys seixanta apareixen revistes reivindicatives autoeditades pels treballadors com *Adelante*, *Poble i Full*. Eren els propis empleats de la fàbrica els qui deixaven alguns exemplars al menjador, als vestuaris o al camí que anava des de la Pensió El Molí –al Racó den Portes, on dormien molts treballadors– fins a SAFA.

L'any 1970 és un any decisiu. Explica Maxi, que “ese año se habían producido unos lamentables accidentes durante la huelga de la construcción en Granada, donde murieron tres trabajadores. En SAFA se acordó hacer unos minutos de silencio y nos pusimos unos brazaletes negros. Una de las personas más involucradas en esta manifestación fue Manuel Ruiz Páez, al que sancionaron con tres días de suspensión de empleo y sueldo. Como ya habíamos pasado por la experiencia de Frutos, ahora decidimos mostrar nu-

estro desacuerdo y exigir a la empresa su readmisión si no querían que se convocara una huelga. No lo readmitieron y hubo la huelga general del mes de septiembre de 1970.”

Del 5 al 7 de setembre té lloc la vaga general a SAFA, que va tenir greus conseqüències, amb la Guardia Civil i la policia controlant els carrers i espais estratègics. “El día más crítico de la huelga la policía hizo una carga brutal a las personas que estábamos delante de la puerta principal de SAFA. Hubo 16 despedidos y cinco detenidos, entre ellos yo”, ens explicà Maxi el 2006.

Ningú pot dubtar el paper clau que ha tingut SAFA en el desenvolupament de Blanes. Però, el pes que va tenir durant moltes dècades l'empresa en el dia a dia i la manera de fer de la ciutat, tot i que va representar molts aspectes positius, també n'hi ha d'altres que van ser poc o gens positius. Aquesta anàlisi que pertocarà fer algun dia exigiria un estudi en profunditat dels seus cent anys d'història i caldria abordar els múltiples camps d'acció on va tenir incidència, no només en el camp laboral o econòmic, també en la vessant social, política, mediambiental o també urbanística. A tall d'exemple, l'existència de SAFA va lligada amb la creació d'alguns dels actuals barris, com els Pins, centrat en el Grup d'habitatges Nostra Senyora del Vilar, les conegudes popularment com les cases barates -; els blocs d'edificis que promou el Patronat de la Santa Creu de la Selva, a ca la Guidó; el nucli de la Carbonilla, a can Borell; el desaparegut Racó Blau, on vivien alguns dels encarregats de secció i assimilats de SAFA amb les seves famílies; el naixement del barri de Quatre Vents...

CANVIS DE NOM I UN FUTUR INCERT

A finals de 1989 SAFA va passar a ser Rhône Poulenc Fibres i el 1994 es va fer pública la unió entre Rhône Poulenc i la italiana Snia Fibre per formar una nova societat, *Nylstar*. La fàbrica va entrar en concurs de creditors l'any 2007. El 2010, el grup inversor Praedium, propietat d'Alfons Cirera, va obtenir en subhasta judicial el 100% de l'accionariat de la companyia.

Aviat farà 10 anys, el desembre de 2013, l'empresa Nylstar va presentar un ERO temporal. Un any després, el 2014, podíem llegir a una revista local: "La SAFA sigue en pie". Els rumors d'un tancament de SAFA no eren nous i ja es remuntaven als primers anys de la fàbrica. Per exemple, el 1933 ja hi ha mobilitzacions i podem llegir al respecte alguns titulars a la revista *Recvll*, com el del mes de març de 1933 que diu: "La SAFA no tanca". La fàbrica va superar altres moments difícils, com els de la reconstrucció a partir de 1939, després dels bombardeigs que va patir en el període de la Guerra Civil.

El 2014, Blanes viu una gran manifestació als seus carrers, com feia anys que no es recordava. Si bé és cert que segurament no va ser tan massiva com les que va viure SAFA la dècada dels setanta o principis dels vuitanta –anys de grans reivindicacions obreres i de la necessària reconversió–, aquell 2014 es va parlar que més d'un miler de persones. Mil persones que es manifestaren per donar suport als treballadors de l'empresa tèxtil, iniciadora –com ja s'ha explicat als anteriors capítols– de la química tèxtil a l'Estat espanyol i que va possibilitar l'entrada al mercat de treball a centenars de blanencs i persones novingudes. Tot feia pensar llavors que s'havia pogut reconduir la difícil situació que vivia l'empresa des de feia temps. Però, el 2015 les notícies que ens arribàvem no eren massa esperançadores. A la societat blanenca i en alguns titulars de la premsa ja s'apuntava cap a un final de la fàbrica irreversible o si més no de difícil solució. Feia temps que l'antiga SAFA ja tenia poc a veure amb aquella gran fàbrica, amb una força obrera i uns directius que van ser decisius en molts moments de la història recent de Blanes. En aquell 2015 es parlava de la importància de

"La SAFA patrimoni per si mateixa" o llegíem un titular encara més contundent. "Calia i cal preservar SAFA". I el 2016 es repeteix una altra manifestació i titulars a la premsa comarcal com "La Nylstar penja d'un fil", "Unitat d'acció per intentar salvar Nylstar", "Acomiadaments a la Nylstar de Blanes", o, en aquestes mateixes pàgines de Celobert, Jaume Planas escrivia "La SAFA. Crònica d'una mort anunciada"... Aquell mateix any ja vaig intentar resumir en un article la incidència històrica i la complexa relació de SAFA amb Blanes, en un text que titulava "La SAFA i Blanes. Apunts d'un vincle emocional".

El mes de febrer de 2023 Nylstar entra en concurs de creditors i els sindicats temen la fi de la tèxtil de Blanes. En aquell moment, els treballadors van explicar que l'administrador concursal els havia fet saber que la intenció és aplicar un ERO d'extinció de tota la plantilla i que la companyia té un deute acumulat d'uns 10 milions d'euros, segons explicà el comitè d'empresa. D'aquest total, Nylstar deu aproximadament sis milions a l'administració pública, van detallar els sindicats. A més, el principal accionista i gerent de l'empresa va decidir fer un pas al costat i manifestà que el problema és «que només ens podem dedicar a les especialitats» i esperava "que algun comprador adquireixi la unitat productiva de Nylstar." El futur és incert, però cal trobar la millor solució per a tothom. A mitjans d'aquest mes d'abril hem llegit als diaris que una empresa tèxtil s'ha interessat per la compra de la unitat productiva de Nylstar. Veurem què passa, perquè uns 45 treballadors podrien quedar-se sense el seu lloc de feina molt aviat. ■

VOLEM QUE T'IL·LUSIONIS AMB BLANES I AQUESTS SÓN ELS NOSTRES COMPROMISOS PER ACONSEGUIR-HO!

ENS COMPROMETEM A FER DE BLANES UN POBLE...

1. **MÉS SEGUR** amb més efectius policials, programes de prevenció d'ocupacions, la confecció d'un mapa de punts negres d'inseguretat i actuar en cadascun d'ells, la creació de l'agent cívic nocturn, sereno, i més recursos per a la seguretat viària.
2. **MÉS DINÀMIC** amb bonificacions per obertura de negocis, ajudes als emprenedors, un viver d'emprenedors i un turisme de més qualitat i més perllongat que creï oportunitats i ocupació a la ciutadania.
3. **MÉS NET** amb un reforç seriós del servei de neteja per endreçar la ciutat, instal·lant noves papereres als carrers on en manquin i amb la creació de campanyes específiques informatives i d'actuació en espais i dates concretes.
4. **MÉS SOSTENIBLE** amb una nova mobilitat al centre a favor de les persones, la posada en marxa del servei públic de bicicleta, la resolució del contracte del servei públic de bus i la instal·lació d'energies renovables que garanteixin l'eficiència energètica en edificis i espais públics i privats.
5. **MÉS CULTURAL** amb la creació de festivals de cinema, d'art floral i música urbana, la creació d'un catàleg d'artistes blanencs, l'impuls de la Film Office de Blanes i amb una nova agenda cultural d'àmplia difusió a tot el poble.
6. **MÉS JUST** amb la creació de nous espais d'acompanyament i d'inserció laboral per joves, nous programes actius d'ocupació per a adults, i nous espais i projectes per la gent gran.
7. **MÉS ACOLLIDOR** amb un punt d'atenció al nouvingut, fent manteniments dels nostres barris i carrers, parcs infantils i zones verdes del poble i amb un Ajuntament més proper, resolutiu i menys burocràtic.
8. **MÉS IGUALITARI** amb una borsa d'habitatge de lloguer social i lloguer social jove, amb clàusules socials i mediambientals a les licitacions i amb més recursos educatius que reforcin la igualtat i els drets de tots els col·lectius.
9. **MÉS PARTICIPATIU** amb taules de participació entre veïns i Ajuntament per a les inversions als barris, la creació d'un espai per a les entitats o la dinamització dels espais de les associacions veïnals.
10. **MÉS AMABLE** amb la policia de barri o proximitat, noves instal·lacions esportives que donin resposta a les necessitats dels clubs, la construcció d'un Skatepark, la gestió d'un espai per autocaravanes o la reactivació de sala de concerts de la Nau4.

IL·LUSIONA'T AMB

BLANES

#JORDI
HERNÁNDEZ
ALCALDE

VOTA

L'investigador blanenc, Jordi Ribas, ha rebut un dels premis internacionals més prestigiosos en andrologia

Les associacions americana i europea d'aquesta especialitat mèdica sobre salut masculina li han lliurat el reconeixement en el darrer congrés

FETS I GENT

Jordi Ribas Maynou

L'investigador en biologia cel·lular de la Universitat de Girona, el blanenc **Jordi Ribas Maynou**, ha rebut un dels reconeixements més prestigiosos en l'andrologia, l'especialitat mèdica que s'ocupa de la salut masculina. Es tracta d'un dels camps de coneixements en què treballa Jordi Ribas que s'ocupa sobretot dels problemes del sistema reproductor masculí i els problemes urològics únic en aquest gènere.

Li han lliurat l'American Society of Andrology i l'European Academy of Andrology, dues associacions líders als seus respectius continents dins aquest àmbit. Totes dues entitats van fusionar les seves revistes científiques fa deu anys i, des de llavors premien el millor article científic. Aquest 2023 serà diferent, ja que amb motiu d'haver complert la primera dècada en què treballen plegades, les dues associacions han decidit atorgar el premi a l'investigador que ha produït la recerca de major impacte en aquesta especialitat en els darrers 10 anys.

L'investigador blanenc de la Universitat de Girona és reconegut amb un dels majors premis que hi ha actualment en el camp de l'andrologia. El guardó li ha estat lliurat en el marc de la 48a edició de l'American Society of Andrology Annual Meeting (Trobadà Anual de la Societat Americana d'Andrologia), que es va celebrar del 19 al 23 d'abril. Durant el congrés l'investigador va impartir una conferència sobre els principals resultats obtinguts al llarg de la seva trajectòria.

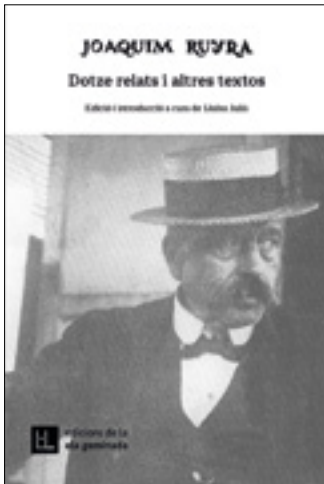
Jordi Ribas Maynou és Doctor en Biologia Cel·lular per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i ha desenvolupat part de la seva carrera científica en institucions internacionals com l'Institute for Biogenesis Research (Estats Units). En l'actualitat és investigador Marie Curie COFUND (Tecniospring Industry) al grup de recerca TechnoSperm de la Universitat de Girona. ■

Vols acollir un infant saharauí aquest estiu?

«Dotze relats i altres textos» de Joaquim Ruyra

La tria ha anat a càrrec de l'especialista de l'autor, Lluïsa Julià, i la presentació anirà a càrrec de la periodista gironina Laura Juanola, i de l'editora d'Ela Geminada, Laia Regincós.

La Sala de Plens de l'Ajuntament va acollir el divendres dia 5 un acte carregat de contingut històric cultural i literari. La presentació del llibre 'Dotze relats i altres textos' de Joaquim Ruyra, que ha publicat l'abril d'aquest any Edicions de la Ela Geminada. És una manera més de poder redescobrir qui està considerat una figura clau de la literatura catalana moderna i un dels grans narradors del segle XX.

Dotze relats i altres textos.
Joaquim Ruyra.
Edició i introducció
a cura de Lluïsa Julià
Edicions de la Ela geminada
281 pàgines
PVP 22 €

Dotze relats i altres textos són en realitat una vintena de textos que fins ara havien passat més o menys desapercebuts i algun fins i tot inèdit, que ens permeten aproximar-nos a Joaquim Ruyra (1858-1939). La màxima experta amb Ruyra a Catalunya, l'escriptora i professora Lluïsa Julià, ha recuperat aquests escrits que poden ser perfectament una introducció a Ruyra o un redescobriments de l'autor. Lluïsa Julià ha agrupat els textos en cinc temàtiques.

La primera es titula "Els temps difícils del doctor Turró", un text autobiogràfic que se situa a l'any 1874 quan la inestabilitat política força la família Ruyra a abandonar la casa de Girona on vivien, deixant enrere totes les pertinences per refugiar-se a Malgrat, a casa dels Turró. En el text, coneixerem en Ramon Turró, el veterinari, biòleg i filòsof, amb qui Ruyra va establir una sòlida amistat.

El segon recull de textos és titula "Mànegues marines i més relats". Es tracta d'escrits descriptius centrats en el pas del temps, les estacions, els canvis en els paisatges i els fenòmens meteorològics. És el Ruyra més semblant a la seva obra "Marines i boscatges".

El tercer recull és de lectura obligada pels blanencs i blanenques. Amb el títol "Les coses benignes" se centra en el convent, quan encara hi vivien els caputxins. No hi falta ni el suspens, ni el misteri. I ho deixem aquí per no fer cap *spoiler*. Les descripcions de l'entorn del convent, de Blanes i la seva gent revifem l'orgull de ser blanenc. És un homenatge de Ruyra a Blanes.

El quart grup de textos és "La tragicomèdia de la Miquela i altres divertiments" i reuneix els escrits que juguen amb l'humor i els jocs de paraules, com en el text "Els vint corders de Blanes", en què un malentès amb la paraula corder d'ofici i corder d'animal, embolica la troca. En aquest mateix grup hi ha el text "El frare escalfallits" on Ruyra s'aplica a l'humor amb un seguit de malentesos entre un frare i la nit de noces d'una parella de recent casats.

L'últim grup es titula "Esbossos" i és el més novedós. Hi descobrim el Ruyra de la ciència ficció. En un dels textos s'imagina que l'home va a la lluna molt abans que s'aconseguís arribar-hi. Diu Ruyra "Figureu-vos que s'hi relatava el viatge de tres atrevits exploradors dins una bala de canó". Només per això ja val la pena llegir el llibre. ■

La cultura transforma i ens transforma. Celobert

Amb el suport de Ceigrup Blanes, la mar de prop!

Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos · 17300 BLANES (G) ·
Tel. 972 35 80 70 · realestate@ceigrupblanes.com
www.ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

junts
MIRAREM
per BLANES

junts
per Blanes

@juntsperblanes

Joan Felip

#MiremPerBlanes

10 COMPROMISOS

1. Obrirem les portes de l'Ajuntament. Aproparem l'Ajuntament al ciutadà.
2. Planificarem la urbanització i dignificació de tot l'espai que va des de l'estació d'autobusos fins al pavelló vell amb zones verdes, equipaments i aparcament subterrani.
3. Treballarem per tenir una piscina d'ús públic a Blanes.
4. Convertirem la Llotja Vella del Port en un espai cultural interactiu.
5. Demanarem les millores mediambientals que calgui per fer realitat la prolongació de la C32 i evitar els col·lapses que es produeixen per arribar a Blanes.
6. Reduirem la taxa del permís d'obertura dels nous establiments o empreses per afavorir la creació de llocs de treball al poble.
7. Promourem l'accés a l'habitatge social i dels joves.
8. Fomentarem la instal·lació de plaques solars tant a les comunitats particulars com als equipaments municipals.
9. Cercarem una ubicació per la creació d'una nau d'entitats locals.
10. Promourem Blanes com a destinació turística i en el àmbit de comerç els productes "Conca de la Tordera" i "Peix de Blanes".

Vota junts
per Blanes

ELS FEIXISTES TORNEN A ESTAR ORGULLOSOS DE SER-HO.

Jordi Barbeta
Periodista

Un any després de l'assalt al Capitoli, el president dels Estats Units va recordar aquell episodi proclamant el triomf de la democràcia sobre els insurrectes, però al final del discurs la conclusió va ser que **la democràcia continua amenaçada**. “Ara depèn de tots nosaltres, de ‘nosaltres, el poble’, defensar l'imperi de la llei, preservar la flama de la democràcia, mantenir viva la promesa dels Estats Units. Aquesta promesa està en risc, atacada per les forces que valoren la força bruta per sobre de la salut democràtica, la por sobre l'esperança, el benefici personal sobre el bé públic. No us equivoqueu sobre això: vivim en un punt d'inflexió a la història”. Els editorials del New York Times i del Washington Post coincidien a convocar la gent a mobilitzar-se quotidianament en defensa de la democràcia. El diari The Guardian va publicar no fa gaire dos articles alarmants que advertien de la possibilitat que la democràcia entri en una fase de regressió als Estats Units i, fins i tot, que **la primera potència esdevingui dins d'aquesta mateixa dècada una dictadura**. Sembla una barbaritat, però **Thomas Homer-Dixon**, investigador de referència de la Universitat Royal Roads de la Colúmbia Britànica, recorda que ningú va creure que Donald Trump arribaria a president. **“Vivim en un món —diu— on l'absurd esdevé real i l'horrible és un lloc comú”**. Espantat per la possibilitat que Trump torni a ser elegit president, Homer-Dixon preveu que “per al 2025, la democràcia als Estats Units podria col·lapsar, causant una inestabilitat política domèstica extrema, inclosa la violència civil generalitzada i per al 2030, si no abans, el país podria estar governat per una dictadura de dretes”. No és l'únic

que pensa així. L'escriptor **Stephen Marche** assegura que “la propera guerra civil als EUA ja és aquí, simplement ens neguem a veure-la”. La seva tesi és que hi ha problemes estructurals i immediats fins al punt que el sistema legal esdevé menys legítim cada dia i la confiança en les institucions decau. I llavors alerta: “Les milícies s'entrenen i s'estan armant preparant-se per a la caiguda de la República”.

El cert és que als Estats Units les amenaces a membres del Congrés han crescut un 107%. La tensió a totes dues cambres és més elevada que mai. Pocs líders republicans han tingut el coratge de rebel·lar-se contra Trump. Els governadors republicans tornen a modificar els districtes i les normes electorals per impedir que les minories puguin votar... **Però el que està passant als Estats Units també ho estem vivint a Europa**. Diputats a l'Assemblea Nacional Francesa reben constantment amenaces de mort segons com votin. I s'estan produint pronunciaments antidemocràtics arreu. A França els militars escriuen cartes advertint d'una imminent guerra civil, presentant-se com a salvadors. S'han detectat organitzacions d'extrema dreta infiltrades en les policies dels països democràtics. A Espanya no cal dir-ho, perquè no és exactament una infiltració... **La dreta més nostàlgica del franquisme s'ha apoderat de les institucions** i ha pervertit l'esperit constitucional. Els feixistes tornen a la càrrega, no se n'amaguen, estan orgullosos de ser-ho i exhibeixen la seva determinació, mentre els demòcrates, com en els anys trenta, adopten una actitud claudicant i a la defensiva.

Es parla de guerra civil als Estats Units i a França; a Espanya els franquistes presumeixen del seu poder i l'exerceixen; l'extrema dreta s'infiltra a les institucions, a l'exèrcit i a la policia... i els demòcrates, com en els anys trenta, adopten una actitud claudicant

Un exemple paradigmàtic a França. El president Macron va col·locar la bandera europea a l'Arc de Triomf per simbolitzar la presidència francesa de la Unió. S'ha sentit obligat a retirar-la... per pressions de l'extrema dreta!!! **A Espanya, l'únic país europeu on el feixisme va triomfar, els franquistes tornen a presumir del seu poder i l'exerceixen.** Fa uns anys l'alcalde de Madrid no s'hauria atrevit a escarnir una escriptora de referència com Almudena Grandes pel seu antifranquisme. Ara sí, ara José Luis Martínez-Almeida necessita fer-ho per tenir contents els seus aliats i no té vergonya.

A Catalunya, un jutge es permet cridar impunement a la prevaricació: **“Tal vez va siendo hora de que los jueces desestimemos cualquier petición de la Generalitat de Cataluña, tengan o no razón”**, i s'ho pot permetre perquè se sent secundat. Els jutges, els fiscals i els policies que han perpetrat la repressió mitjançant una justícia arbitrària i desmentida pels tribunals europeus han estat condecorats i/o promocionats. Al capdavant, **va ser el Tri-**

bunal Suprem qui va reconèixer Franco com a cap de l'Estat des de l'1 d'octubre de 1936, una manera obscena de legalitzar el cop d'estat. I a continuació, els tribunals espanyols impedeixen canviar el nom d'un carrer dedicat al general Millán Astray, aquell que cridava “¡Viva la muerte!” o obliguen a mantenir l'homenatge a los Caídos de la División Azul, que van ajudar els nazis. I mentre a Catalunya hi ha milers de represaliats per defensar les seves idees, els falangistes que van atacar violentament Blanquerna segueixen voltant pel món. Amb tot plegat, no ha d'estranyar gens que quan era cap de l'oposició, Pablo Casado, assistís a una missa en homenatge al dictador Franco i al falangista Primo de Rivera, tenint en compte que Vox continua arrabassant-li vots.

Timothy Snyder és historiador de la Universitat de Yale i un referent pel que fa a l'estudi de l'ascens del feixisme al segle XX. Al seu opuscle, ja citat altres vegades en aquesta columna, Sobre la tirania, crida a no repetir els errors del segle XX. Després ha escrit El camí cap a la no llibertat, insistint en el fet que **la democràcia no és irreversible**. Sosté que “a causa del nivell de riquesa assolit per uns quants, a causa de la desigualtat i la capacitat dels diners de moure's més enllà de les seves fronteres, tenim una mena d'internacional d'oligarques que està jugant amb les democràcies, les pròpies i les alienes”. I alerta: **“Hem de reaccionar!”**. ■

ESBART JOAQUIM RUYRA

60 ANYS BALLANT!

Fer seixanta anys ja és, de per si, un bon motiu d'alegria. Una entitat sense ànim de lucre que treballa amb l'objectiu de conservar, promoure i promocionar la dansa d'arrel és un petit miracle. No és res de l'altre món, a nivell Nacional, però sí quan entres en els moments i en les vivències que ha viscut aquesta entitat.

Fotots de M. Antònia Borràs

Era el 1962 quan una colla de joves, pel què fos, es posaven al cap crear un grup que es dedicaria a això, ballar en català. En un moment en què no es podia utilitzar la llengua de manera normalitzada, i la vivència en aquest idioma era, si més no, complicada.

Amb la voluntat de fer vida associativa, sense voler-ho, aquell grup va crear una onada que encara avui ressona. I ho fa amb força. I ho feia creant una marca que ja deixava clars els principis, utilitzant el nom de Joaquim Ruyra com a referent. Amb tot el què comportava aquest nom i la seva obra: sense pressa ni grans opulències, però fermes i abocats a la feina constant.

Una mica d'història

L'Esbart Joaquim Ruyra de Blanes és una entitat sense ànim de lucre nascuda el 1962 i que es va oficialitzar el 1963. L'objectiu, com tot esbart, és la preservació, recerca, promoció i creació a partir de la dansa d'arrel.

Des de la seva fundació ha seguit una línia de treball amb la dansa tradicional com a bandera i amb etapes ben diferents. L'entitat ha sabut adaptar-se als nous temps per oferir un espectacle fidel a la tradició quan ha calgut, i de nova creació d'arrel, seguint la línia que la direcció del moment, ha cregut oportuna.

Hi ha noms que no es poden deixar passar: Joan Cruells, el primer director i màxim responsable artístic durant més de 40 anys; Jesús Crous, ideòleg i protector. Ells, com a duet iniciàtic, feien possible aquesta onada.

» En motiu d'una gran celebració

En motiu dels seixanta anys de l'Esbart Joaquim Ruyra, motiu de gran celebració, i agraint a Celobert que m'obri aquesta finestra, haig de dir que per a mi és tot un honor i un plaer poder fer-vos quatre ratlles, dictades pels bons sentiments i fidels amistats que sempre he mantingut amb Blanes i el seu Esbart, amb majúscules.

Si ara podem celebrar aquests seixanta anys, és d'obligat compliment que mirem enrere, que recordem i expliquem als més joves el context social i polític dels anys seixanta. I que aquesta reflexió ens encoratgi a seguir treballant d'avui i de cara al futur.

Les entitats són molt importants en la cultura del nostre país... I sabeu perquè? Doncs perquè les entitats, ateneus, esbarts, corals, geganters, totes... estan fetes per grans persones. Persones que s'estimen l'activitat de manera apassionada, persones que, a voltes, han hagut de renunciar a hores de relacionar-se amb la família, fins a tal punt, que sovint la família s'engrandeix i les altres persones de l'entitat passen a formar part de la pròpia família.

I si grans persones han creat i sostingut les entitats en el passat, grans persones són les que la porten endavant ara i aquí, en podeu estar segurs. D'aquesta manera, arribaran grans persones en el futur que prendran el relleu dels que hi ha ara. Aquest relleu i aquesta transmissió de vivències, estima i cultura popular és el que ens fa culturalment forts, resistents, tossudament disposats a no deixar que ens malmetin ni un bri de la nostra llengua i cultura. Ja que sols així, la dansa popular, la que fa el poble, tan si és a plaça com dalt un escenari, seguirà sent mostra i senyal d'identitat del poble català que, com deia un poeta, avança plegat donant-se les mans.

He estat un privilegiat podent gaudir de diverses actuacions de l'Esbart Joaquim Ruyra. Uns anys enrere de forma presencial i vivencial, a Blanes i a d'altres ciutats, i els darrers anys (5 anys i mig concretament) sols mitjançant les pantalles i les xarxes socials que malgrat em privin de la presencialitat, no aconsegueixen vetar-me la vivencialitat de poder seguir tot allò que aneu fent.

**I per tant, permeteu que us digui:
Per molts i bons anys Esbart Joaquim Ruyra.**

Lluís Puig i Gordi
Brusselles, Sant Jordi de 2023

L'Esbart ha recorregut tots els Països Catalans, així com bona part d'Europa i el continent Americà. Ha ofert un parell d'actuacions al Palau de la música catalana (2003 i 2013), al festival de Peralada (1994 amb l'Esbart Marboleny de Les Preses i el 2003), el festival de la Porta Ferrada (2012), la representació de Catalunya a l'Exposició Internacional de Sevilla el 1992, així com en escenaris de prestigi europeus i internacionals. Els darrers anys a Corea del Sud i Xangai.

La creació, sempre

Amb la feina feta, ara que podem mirar enrere, podem dir, sense equivocar-nos massa, que van posar les bases del què avui és aquesta entitat. Per un costat amb creacions i amb recerca on la dansa volia explicar molt més que el sol fet de ser un glop artístic que plagués al públic. Així recuperacions com el Ball de Morratxes, Es Ball d'Es Càntir, o la creació de les dues primeres figures representatives de l'imaginari blanenc (els vescomtes de Cabrera, en Joan Bernat i la Violant), deixen constància de la necessitat de pujar a l'escenari i perpetuar elements que identifiquen un municipi com Blanes.

Però creacions com una Vella dorment, un Conte de Nadal o la posada en escena del conte ruyrià En Garet a l'Enramada, demostren aquesta voluntat de ser molt més que la perpetuació, i convertir-se en dinamitzador i element prepositiu d'aquesta finestra artística.

Segle XXI

Però la visió ha d'anar, sempre, més enllà. Avançar-se a les necessitats de la societat fa perdurable el projecte. No és en va que l'entitat reformula i continua apostant per fer de la dansa tradicional, d'arrel o d'estil, l'excusa per a oferir un servei. Com a espectacle artístic, com a treball escolar o com a creadors de pedrera.

Avui l'Esbart el portem aquells que ens toca llegir la seva utilitat en ple, ja, segle XXI. Artísticament procurem ser un pal de paller, no només local, si no també Nacional. Llegir el què passa i saber-hi donar resposta.

Joves dansaires de l'Escola de l'Esbart d'aquest curs 2022/23

I d'aquí va néixer un DAD.EXE (dret a decidir executable), una aposta artística que posava davant el mirall una societat que vivia (i encara viu) la necessitat de refermar-se identitàriament i socialment. O bé l'ambiciosa campanya "Dansa a les escoles" on tots els alumnes de primària de Blanes poden tastar, ni que sigui d'esquitllada, el fet de ballar (en català). O una escoleta que forma els qui demà hauran de gestionar i marcar els objectius d'aquesta entitat.

I podríem seguir. Són molts els reptes, i més la il·lusió per a aconseguir-los.

Aniversari

Aquest 2023 ens trobem abocats a un 60 aniversari del què els fundadors van creure oportú. I n'estem convençuts que, igual que ells van llegir el què calia, avui (s'intenta) oferir.

És per això que bolquem totes les forces en preparar un aniversari de to, sobretot, molt social. Ballar, però fer ballar. Entre les activitats previstes hi ha les de caràcter anual (Dansa a les escoles, Dia internacional de la Dansa, presència a la Festa Major – on s'ha fet indiscutible el paper de l'esbart com a referent cultural – ...). I n'hi haurà de nou encuny que, si es vol, poden passar a formar part del calendari i l'ADN del municipi. Entre ells, la celebració d'unes enramades, de format antic, però de nova factura. O la recreació d'un cap de setmana explosiu de carrer i cultura popular.

Així com la creació d'un nou espectacle que aposta per apropar la dansa d'arrel als ritmes i la gestualització de la dansa urbana. I, sobretot, per parlar dels grans reptes de la nostra societat.

Són tres els mots que poden definir tota la història de la nostra entitat: Blanes, Cultura i País. I, fidels a aquestes tres idees, els 60 anys es presenten com una oportunitat (més) per fer-ho possible. ■

Nou entitats reclamen al govern espanyol que el català sigui llengua oficial de la Unió Europea

Bruna Solei
Redacció

Demanen que l'Estat "mogui fitxa" aprofitant la presidència interina de la UE el 2023

Nou entitats representatives del món econòmic i social s'han unit per reclamar al govern espanyol que faci del català "una llengua oficial de la Unió Europea" a través d'un manifest titulat 'Oficialitat ara. Fem el català oficial a la Unió Europea'. En una nota de premsa, la **Plataforma per la Llengua** ha recordat que aquest pròxim mes de juliol, **l'Estat Espanyol assumirà la presidència rotacional** del Consell de la Unió Europea. Una situació que volen aprofitar les nou entitats per reclamar el Govern central que "mogui fitxa" per oficialitzar la llengua pròpia dels països catalans en el club comunitari.

Nou entitats reclamen l'oficialització de la llengua catalana a la UE

La petició es fa a través del manifest, que es va presentar a Palma, i està impulsada per Plataforma per la Llengua, Òmnium Cultural, Obra Cultural Balear, Obra Cultural Balear de Formentera, Acció Cultural del País Valencià, l'Intersindical-CSC, la Cambra Comerç de Barcelona, l'Institut d'Estudis Eivissencs i la Fundació d'Empresaris de Catalunya-FemCAT. L'acte de presentació es va celebrar a l'Edifici Anselm Turmeda de la Universitat de les Illes Balears (UIB) de la capital mallorquina i conduït per la periodista valenciana Nerea San Félix, exreportera d'À Punt i actualment en TV3. ■

KIKU Paelleria Restaurant
Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

CLÍNICA DENTAL
Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202
Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)
Hores convingudes:
Tel. 972 336 250
Telèfon urgències
629 854 637
fcpsda2010@hotmail.com

COS ESVELT
SINCE 1982

Fisioteràpia i Estètica Avançada a Tossa de Mar

Cos Esvelt Tossa
 cosesvelt.tossa
 972340740
 www.cosesvelt.net

Llibreria Fleca Fenals

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS
MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

OBERT TOT L'ANY

Fem visible l'autisme!

L'Institut Ramon Coll i Rodés de Lloret dona visibilitat al trastorn de l'aspectre autista

A la conferència es va posar de manifest la importància de l'atenció precoç i la realització d'un diagnòstic per especialistes al més aviat possible per entendre el funcionament del cervell de les persones amb autisme, per conèixer les seves possibles reaccions davant situacions imprevisibles.

El dia de **Conscienciació sobre l'Autisme** és una gran ocasió per sensibilitzar el conjunt de la societat i per treballar valors i aspectes tan importants com **el respecte, la tolerància, la inclusió i la diversitat**.

El Trastorn en l'Espectre Autista (TEA) té un origen neurobiològic i afecta la configuració del sistema nerviós i el funcionament del cervell. Afecta la comunicació, la intervenció social, la flexibilitat i el comportament.

Per aquest motiu, des de l'associació Pas a Pas Autisme de Lloret de Mar i l'Institut Ramon Coll i Rodés de Lloret de Mar, s'ha

organitzat la conferència "L'espectre del cervell autista", a càrrec de la doctora Maria J. Portella, especialitzada en neuropsicologia clínica a l'Hospital de Sant Pau de Barcelona. Aquest acte s'adreça a famílies, docents i professionals per ajudar a comprendre l'autisme i **proporcionar eines per fer possible la inclusió educativa de l'alumnat amb autisme**, tant als centres educatius com a casa.

A la conferència es va posar de manifest la importància de l'atenció precoç i la **realització d'un diagnòstic per especialistes** al més aviat possible per entendre el funcionament del cervell de les persones amb autisme, **per conèixer les seves possibles reaccions davant situacions imprevisibles**. També es va posar especial èmfasi en la capacitat d'interacció social que pot arribar a generar una veritable ansietat i frustració en circumstàncies concretes. En aquest sentit, un brot d'ansietat pot sorgir en prendre una decisió, "escollir un joc, pot generar ansietat", ja que dins seu s'obre un gran ventall de possibilitats.

En definitiva, aquest ha estat un acte de conscienciació, reflexió i reivindicació, amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme. ■

Maria J. Portella, un referent internacional en l'àmbit de l'autisme

Increment del 5% de persones ateses d'entre 6 i 17 anys

Els centres de salut mental infantils i juvenils de l'IAS (Institut d'Assistència Sanitària) a les comarques gironines van atendre, l'any 2022, un total de 7.225 persones. L'increment en relació amb l'any 2021 va ser del 5%. Pel que fa als diagnòstics tractats, els principals són codis Z (problemes de la vida que afecten la salut i generen malestar) en un 19%, trastorns de l'espectre autista (18,89%), trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat (16,3%), trastorns d'ansietat (7,9%) i trastorns de la conducta alimentària (7,8%), la resta de percentatge correspon a altres tipus de trastorns.

Una revista cobra vida, quan es barreja amb la teva. Celobert

25 ÀMBITS, 13 14 COMPROMISSOS
POSA L'ACCENT A LLORET

*Passió,
compromís
i valors*

**JOAN CARLES
AMAYA**

CANDIDAT A L'ALCALDIA

JOAN SALA LLOBERAS

Una exposició retrospectiva

Marina Garcia i Carbonell
Historiadora de l'art
i Comissària de la mostra

Amb motiu de la celebració de la Capital de la Cultura Catalana el Departament de Patrimoni de l'Ajuntament de Lloret de Mar exposa gran part de la col·lecció d'obra pictòrica de Joan Sala Lloberas cedida per la família de l'artista. Una mostra retrospectiva que, amb el títol *Pintor de rem i de vela*, recull peces procedents de fons privats i institucions públiques com el Museu d'Art de Girona. Un plantejament expositiu que serveix per posar en valor la seva evolució com artista i la influència i mestratge que va rebre per part d'altres pintors rellevants de la història de l'art català com Joan Orihuel o Joan Llaverias, entre d'altres.

L'oportunitat que ofereix l'exposició, que es podrà visitar fins al 31 de desembre d'enguany a Can Saragossa, és inèdita. S'hi poden contemplar per primera vegada dibuixos *au plein air* de la infantesa i adolescència del pintor. Són de fet aquestes obres les que marquen els traços d'una activitat frenètica envers l'art i una producció nombrosa i fructífera a la que sempre recorrerà per recordar els paisatges, personatges i fets del passat.

UN PINTOR DE REM I DE VELA

L'obra de Joan Sala Lloberas (Lloret de Mar, 1925-2010) recull en els seus pinzells l'essència del mar i la seva gent. Nascut en el si d'una família de pescadors, va amarar-se de la llum de les albaades i la calma dels capvespres. Una paleta de colors que li van servir d'inspiració en la seva llarga i fructífera trajectòria com a pintor. Amb l'ofici de pescar a la sang i l'esqueina salada va saber captar la màgia de les onades. Escenes que ens presenten com a teló de fons una vila marinera que encara havia de veure el canvi que significaria el turisme pel tarannà quotidià. Paisatges, carrers i places, que traspueu vides passades i velles costums.

I el mar, el seu inoblidable mar, sempre present en tota la seva esplendor. Una costa amb un perfil inconfusible resseguida milers de cops barquejant i coneguda per ell com el palmell de la mà. Una manera de fer reviu la identitat perduda d'un

Lloret que avui ens pot semblar romàntic i pintoresc. Personatges i veus del passat que evocuen les tardes que ell mirava el mar des de sa Caleta, ja en els seus últims anys de vida.

EL BARRI DE VENÈCIA

La petjada vital que va exercir el barri de Venècia en la figura de Joan Sala Lloberas és cabdal. I és que néixer en el gresol primigeni dels pescadors de Lloret marcava profundament una manera de fer i de viure molt particular. És en aquest entorn on es comença a gestar el seu interès per captar, a través de l'observació in situ, tot allò que l'envolta i li interessa. De la seva primera etapa de formació es conserven una gran quantitat de dibuixos, esbossos i exercicis realitzats a l'Escola d'Arts i Oficis de Lloret fundada i dirigida pel pintor Joan Orihuel i Barta (Barcelona, 1907 - Buenos Aires, 1992). Seran el punt de partida que emprarà com a recurs nombroses vegades. Els estudis presos del natural i la seva

El pintor al seu estudi-taller.
Fotografia: Albert Mas Nicolau
August Mas Llibre

La processó, 1965. Fons
Obreria de Santa Cristina.

prodigiosa memòria visual configuraran el leitmotiv de les seves pintures. En aquest moment d'aprenentatge actua com un veritable antropòleg, i captura, amb els seus traços gairebé expressionistes, moments irrepetibles del passat: pescadors, tipus populars, costums, carrers i paisatges.

Uns documents valuosos per entendre com es configura la seva vessant artística però també uns testimonis excepcionals d'una quotidianitat que ja ha desaparegut. Petites joies del 1937 al 1944 on es pot veure, de manera primerenca, quins seran els temes que giraran entorn de la seva fructífera producció artística i que l'acom-

panyaran fins al final de la seva vida. La gestació d'un signe d'identitat inconfusible i indestruïble de la seva obra.

QUATRE ÀMBITS

La mostra, estructurada en quatre àmbits, vol plasmar una vida dedicada a la pintura com a testimoni d'un Lloret en vies d'extinció. Alhora fa un recorregut per l'evolució de la tècnica emprada per Sala Lloberas que comença per una pinzellada més acadèmica en els seus inicis per arribar amb l'aplicació de la taca quasi impressionista que es converteix en signe d'identitat del seu estil inconfusible.

Com no podia ser d'una altra manera el barri de Venècia és el protagonista del primer àmbit. La sala següent està dedicada al mestratge que va rebre per part de Joan Orihuel, amb la fundació de l'Escola d'Arts i Oficis a Lloret de Mar l'any 1937, junt amb la influència indiscutible que va exercir Joan Llaverias i Labró (Vilanova i la Geltrú, 1865 - Lloret de Mar, 1938) amb el tractament de la llum i el treball sobretot dels paisatges costaners o llocs tant emblemàtics com la Bassa del Molí.

[...] trobem la predilecció que va tenir cap al paratge de Santa Cristina, realitzant-hi nombroses versions de la processó per mar i explorant amb els seus pinzells la bellesa de la costa. Un univers paisatgístic que van saber copsar altres pintors de la història de l'art català.

No es podia deixar de banda tampoc la primera exposició individual de Sala Lloberas efectuada el 1965 a les sales d'exposició municipals llavors ubicades als baixos de l'ajuntament de Lloret. Un moment en que l'artista veu com la seva obra comença a ser valorada i adquirida pels seus conciutadans.

En aquest mateix àmbit trobem la predilecció que va tenir cap al paratge de Santa Cristina, realitzant-hi nombroses versions de la processó per mar i explorant amb els seus pinzells la bellesa de la costa. Un univers paisatgístic que van saber copsar altres pintors de la història de l'art català. Unes obres que constitueixen la sala que podríem qualificar com la joia de la corona de tota la mostra.

La quarta sala ens remet al que va ser part del seu *modus vivendi*, la pesca. Un ofici i un tarannà ja desapareguts en la vida quotidiana dels lloretencs. Avui una feina testimonial amb només algunes barques escadusseres que surten des de Canyelles i alguns nostàlgics que ja han convertit la pesca en oci. Les pintures dedicades a la tornada dels bussis, la subhasta

i venda posterior del peix, la confecció i arranament dels diversos arts de pesca, la indumentària i la cadència dels tipus populars impregnen amb aquesta temàtica una part important de la seva producció artística. Aquí els cels crepusculars, les albadades i capvespres prenen tonalitats que van dels taronges, als roses passant pel lila amb unes pinzellades gairebé impressionistes, marca distintiva de l'obra més coneguda de Sala Lloberas.

Per últim s'exposen dues de les seves últimes obres, on ja afectat per una malaltia que li impedia ser precís en la seva capacitat de pintar, retorna al primitivisme dels colors, les taques i l'abstracció li serveixen per imaginar-hi el mar, les roques i el cel que ell tant va estimar.

JOAN SALA LLOBERAS, ESCRIPTOR

A partir dels anys vuitanta aquesta intenció de captar moments, personatges, carrers, paisatges, costums i oficis que desapareixien, la transporta a l'àmbit de l'escriptura. De la mateixa manera que els pinzells van exercir de notaris d'un temps passat, ara és la ploma la que recull tota la tradició i memòria d'una manera de viure que, aclaparada per la voràgine del turisme, desapareixia a marxes forçades. A ell se li deu un gran nombre de publicacions, que actuen com a baula del Lloret del passat amb el Lloret del present. Un llegat toponímic de tots els accidents costaners, un ampli coneixement de la pesca i les seves vicissituds, dels peixos, dels oficis, de la gent més senzilla... En definitiva un tresor per a les generacions futures i un testimoni impagable de la quotidianitat lloretenca de tota una època.

UN CATÀLEG

L'obra de Sala Lloberas té la particularitat d'estar repartida per moltes llars lloretenques, realment ha arribat a formar part de la tradició pictòrica popular de molts de nosaltres amb un estil perfectament reconeixible.

A ell se li deu un gran nombre de publicacions, que actuen com a baula del Lloret del passat amb el Lloret del present.

Amb motiu de la mostra s'ha editat un catàleg que recull de manera rigorosa el recorregut artístic i vital de l'homenatjat, posant especial èmfasi en els aspectes menys coneguts de la seva trajectòria. Inclou una selecció representativa de les més de cinquanta obres exposades.

VISITES GUIADES

Durant tot els diumenges del mes d'abril s'han efectuat visites comentades a l'exposició adreçades al públic adult i, ara, els diumenges del mes de maig a les 11h,

toca el torn als infants de 5 a 10 anys amb la visita-taller *Petits Grans Pintors* on, de la mà d'Ana Peña, guia professional i Eva Ramos, il·lustradora, podran demostrar que són uns grans artistes pintant a l'aire lliure. Una bona oportunitat per endinsar-se en la vida i l'obra d'un pescador, pintor i escriptor que bé mereix el reconeixement de tot el poble de Lloret per l'immens llegat que ens ha deixat.

Més informació i inscripcions a:

www.patrimoni.lloret.cat. ■

Cataluña o El pescado, 1996.
Còpia de la cèlebre obra del 1915 de Joaquim Sorolla i Bastida. Fons Obreria de Santa Cristina.

Les sales plenes el dia de la inauguració de l'exposició.
30 de març de 2023

VOTA

**ALBERT
ROBERT**

**TOTS PER
LLORET**

Lloret estrena una experiència immersiva sobre el canvi climàtic al Castell

El Castell de Lloret estrena la experiència immersiva sobre el canvi climàtic a partir del divendres 28 d'abril. L'objectiu és que pugui atraure públic local i també turistes que visitin la zona.

La visita arrenca en una sala amb ulleres de realitat virtual que mostra als visitants el fons del mar, un bosc i també el cel. La segona de les sales és una projecció en 4D que repassa diverses catàstrofes naturals que provoca el canvi climàtic com ara un incendi o una inundació. L'edifici obrirà durant sis mesos però els promotors tenen l'objectiu d'allargar-ho a tot l'any amb les visites d'escoles.

En aquest espai, el públic podrà visitar el fons marí i descobrir que entre peixos i algues també hi ha restes de deixalles. A continuació un ascensor virtual els pujarà fins un bosc ple d'animals, que acaben fugint per la tal·la d'arbres i finalment els visitants arribaran fins als núvols per veure com els avions contaminen el cel.

Després d'aquest espai, el visitant haurà de baixar un nivell per connèixer la segona de les sales expositives. Es tracta d'un cinema 4D en què el públic podrà viure diverses catàstrofes naturals i sentir l'escalfor de les flames d'un incendi o veure tots els plàstics que hi ha en els oceans.

Per últim, hi ha una sala amb pantalles interactives que permet als usuaris buscar solucions per frenar el canvi climàtic. Al sortir

d'aquest espai, els visitants aniran a una terrassa del castell amb extraordinàries vistes panoràmiques del litoral de Lloret.

De fet, aquesta terrassa s'obrirà a tot el públic a partir de les vuit del vespre, on hi haurà un servei de bar, i els organitzadors també estan treballant per oferir música en directe. L'impulsor del projecte, **Gustavo Buesa**, ha destacat que l'equipament és pel públic local i visitants.

Els locals perquè tenen la curiositat de visitar aquest castell que mai abans s'havia obert al públic, més enllà de l'experiència immersiva. Buesa creu que també serà un reclam turístic del municipi ja que molts turistes demanen per visitar el castell en les seves estades en els hotels de Lloret. De moment, el Castell estarà obert coincidint amb la temporada turística, tot i que Buesa ha remarcat que l'objectiu és allargar-ho a tot l'any. Aconseguir-ho dependrà de les visites escolars, un assumpte que ja està treballant amb les direccions dels centres del municipi.

El director artístic del muntatge és **Toni Cruz**, qui ha detallat que han buscat combinar "espectacle" amb didàctica. De moment hi ha contractades 40 persones. ■

Gustavo Buesa i
Toni Cruz atenent
a la premsa.
Foto de Tomàs Solà

El transport és l'activitat amb més impacte ambiental pel que fa a la petjada de carboni de les destinacions participants en el projecte europeu Greentour

Pol Ginesta
Redactor

Representa entre el 60% i el 96% de l'impacte total

En xifres globals d'impacte ambiental, Lloret de Mar es troba en la franja mitjana de les destinacions participants en el projecte

L'hotel Samba de Lloret de Mar, pioner en la utilització d'aigües reutilitzades, ha estat la seu del tancament i la presentació de l'extrapolació de resultats del projecte europeu Greentour. Aquest projecte ha desenvolupat una eina d'avaluació ambiental per a establiments d'allotjament, restaurants i activitats de lleure que permet obtenir una ecoetiqueta. Aquesta ecoetiqueta té un codi QR vinculat que dona accés a una fitxa resum de l'impacte ambiental de l'establiment en 9 categories (AP: Acidification terrestrial and freshwater; CC: Climate change; FEP: Eutrophication freshwater; MEP: Eutrophication marine; ODP: Ozone depletion; POF: Photochemical ozone formation - human health; FRD: Resource use, energy carriers; RI: Respiratory inorgànics i WDP: Water scarcity).

En el cas de Lloret, hi han participat 19 establiments dels quals un 63% són d'allotjament, un 21% de restauració i un 16% d'activitats.

La gerent de Lloret Turisme, explica que "el projecte Greentour ha calculat per primera vegada l'impacte mediambiental d'una destinació turística en global, a través de l'extrapolació de les dades introduïdes pels establiments dels municipis i dels territoris participants, a les quals s'hi ha afegit l'impacte del desplaçament del turista fins a la destinació i el tractament dels residus generats durant la seva estada". Han participat en aquest projecte Rias Baixas, Guimaraes (Portugal), Camino Lebaniego, Massif du Sancy (França) i Lloret de Mar.

Els resultats d'aquestes destinacions mostren que l'impacte total ambiental per turista, pel que fa a la petjada de carboni, varia entre els 132 kg CO₂ eq. de Massif du Sancy, a França, i els 323 kg de CO₂ eq. de Guimarães, a Portugal. En el cas de Lloret de Mar, aquest valor se situa en 221kg CO₂ eq. El transport és la categoria que té la petjada de carboni més gran, representa entre el 60% i el 96% de l'impacte total, depenent del cas particular de cada destinació. Els territoris als quals els turistes arriben majoritàriament amb avió tenen un impacte mediambiental global molt més gran.

Després del transport, l'activitat amb més impacte a totes les destinacions és la restauració (menjar i beguda), que varia entre el 26% de l'impacte total en el cas de Lloret i el 14% en el cas de Massif du Sancy. La tercera font en termes d'empremta de carboni és l'allotjament, la contribució del qual suposa entre el 14% de l'impacte global en el cas de Lloret i l'1% en el cas de Guimarães. El sector de les activitats de lleure contribueix en menys del 7% de l'impacte total de cada destinació analitzada, mentre que la gestió dels residus generats pels turistes representa menys del 2%.

Si només es té en compte l'impacte de l'allotjament, l'alimentació i les activitats d'oci dels turistes, sense tenir en consideració el transport, el projecte GREENTOUR ha obtingut un valor mitjà de 25,2 kg de CO₂ eq. per turista. En el cas particular de Lloret, aquest valor se situa per sota de la mitjana ja que és de 23 kg de CO₂ eq. per turista.

En paraules del regidor de Turisme, Jordi Sais:

«Per Lloret Turisme la participació en aquest projecte ha permès participar en un projecte europeu per primera vegada i incorporar una eina estratègica que ens proporciona dades d'impacte mediambiental que no teníem fins ara i que representen un pas important cap a un model de turisme més sostenible i responsable. A més, també ofereix informació valuosa als establiments turístics i a diferents seccions de l'Ajuntament per focalitzar la seva estratègia per a la reducció de l'impacte ambiental de manera eficient. És, per tant, un èxit com a projecte de col·laboració públic-privada que reverteix en el benefici de tota la destinació»

Tot i que el projecte ha finalitzat, el seu llegat continua i els socis del consorci estan treballant en la difusió de les eines i els resultats obtinguts per a la seva implementació en el sector turístic. Greentour demostra que, a través de la col·laboració entre diferents entitats i països, és possible desenvolupar projectes ambiciosos i eficaços per abordar els desafiaments mediambientals del sector turístic i fomentar-ne la transformació incorporant pràctiques més sostenibles.

El projecte Greentour és un projecte europeu finançat pel programa Interreg Sud-oest amb una durada de 28 mesos (de l'1 de novembre del 2020 al 28 de febrer del 2023) i ha comptat amb un pressupost de 1.171.998,68€. El consorci està format per 9 socis i 20 socis associats a l'Estat espanyol, França, Portugal i Andorra. ■

Els Països Catalans

Passat, present... futur?

#5

Inicis del Segle XIV. Jaume II el Just i la Gran Companyia Catalana (Almogàvers). La Conquesta de Sardenya, la Venjança Catalana i els Ducats d'Atenes i Neopàtria

“Desperta ferro”!(o Desperta ferres) El crit de guerra tan temut dels **Almogàvers** va arribar fins a **Grècia i Bizanci**. Ningú no es salvà de la venjança catalana. Encara els seus efectes es noten per aquells indrets, on la seva petjada hi és ben present. En aquest número veurem quina era la situació de la **Corona d'Aragó** i la **Nació Catalana** a principi del **segle XIV**, en què arriba, podem dir, al seu màxim esplendor. Ens centrarem en el regnat de **Jaume II el Just** i en la **Campanya d'Orient dels Almogàvers**

Alfons II el Liberal succeeix al seu pare **Pere el Gran**, però el seu regnat serà efímer (1286-1291). Mort sense descendència, es farà càrrec del tron el seu germà **Jaume II el Just** (no l'heu de confondre amb **Jaume el bon rei**, fill de Jaume I i rei de Mallorca). Aquest monarca tindrà una gran importància, ja que en el seu llarg regnat (1291-1327) es produiran les expedicions dels Almogàvers i es conquerirà **Sardenya**. A més, es casarà amb **Blanca d'Anjou** (recordem que els Anjou foren els grans enemics del seu pare, Pere II el Gran), el que representarà un gir en les relacions geopolítiques mediterrànies (recordem els enfrontaments entre els güelfs i gibelins, descrits en l'anterior entrega), seguint amb la màxima de “si no et vols enfrontar amb el teu enemic, casa-t'hi”.

Aquest monarca nasqué a **València** en 1267 i fou coronat com a rei de **Sicília** a la mort del seu pare, Pere el Gran. L'any 1291 es convertirà en el sobirà de la **Corona** d'Aragó i les seves habilitats diplomàtiques li faran guanyar el seu sobrenom. En aquest sentit, va treballar per l'entesa i la pacificació respecte la qüestió siciliana. Així, en virtut del **Tractat d'Anagni** de 20 de juny de 1295, el papa **Bonifaci VIII** i els enviats de França, Nàpols i la Corona d'Aragó van dibuixar un nou mapa polític en la Mediterrània.

El resultat immediat de la pau va ser el matrimoni entre el monarca catalanoaragonès i Blanca d'Anjou, ja esmentat abans, la qual cosa sentava les bases per aconseguir una pau duradora. No obstant això, **Frederic**, germà de Jaume i hereu del regne de Sicília segons el testament d'Alfons el Liberal, va sentir-se traït i va coronar-se rei de Sicília. Però ja no comptaria amb el suport de la Corona. Així, les tropes catalanes van haver de tornar a Sicília, però a combatre contra el germà de Jaume a causa de la pressió papal. Angevins i catalans van lluitar contra els sicilians fins que, mitjançant **la pau de Caltabellotta** de 1302, la resistència siciliana va veure's premiada: Frederic fou reconegut com a rei d'aquesta illa. Tot i que Jaume i Frederic havien lluitat en bàndols diferents, el llinatge català n'era el gran triomfador. A la Península, el monarca va veure's involucrat en un nou conflicte amb **Castella** quan va donar suport les reivindicacions d'Alfons de la Cerda. El 1304, va signar-se la **pau** amb Castella, per la qual Jaume tornava la part meridional del **regne de Múrcia**, mentre que la septentrional, d'**Alacant** fins a **Guardamar**, era incorporada definitivament al **Regne de València**.

La darrera gran acció del seu regnat marcaria el futur de la Corona d'Aragó: el **1324**, es conqueria **Sardenya**. Una gran gesta de l'exèrcit català, sí, però també l'inici d'una llarga guerra de molts anys, la qual requeriria la mobilització de recursos excepcionals i l'inici de l'increment de la fiscalitat sobre les hisendes agrícoles i les activitats comercials. La despesa era desproporcionada en proporció als recursos que Sardenya podia aportar a la Corona. Potser és aquí on hem de buscar les arrels de la decadència cata-

lana posterior, tot i que s'ha de reconèixer que van haver-hi altres factors que hi van confluïr, tal i com veurem més endavant.

Jaume II ja no veuria les conseqüències de la seva darrera gran acció. El Just moria a Barcelona el **1327** a l'edat de seixanta anys. Amb el seu regnat la grandesa catalano-aragonesa a la Mediterrània va arribar al punt més àlgid.

Pel que fa a les fites dels Almogàvers durant aquest regnat, narrades en la **Crònica de Ramon Muntaner**, amb el seu cap **Roger de Flor** (juntament amb **Bernat de Rocafort** i **Berenguer d'Entença**), lluitant contra els turcs a Bizanci, la traïció al primer, la terrible revenja i la posterior conquesta d'**Atenes** i de tota la **Grècia Central**, l'anomenat **Ducat de Neopàtria**, repoblat per catalans, i que comprenia un territori d'una extensió aproximada a la de la Catalunya actual i que va durar un període superior als setanta anys (1318-1390), quan va caure en mans dels florentins.

Això passava en els segles **XIII-XIV**, moments en els quals Catalunya, amb les conquestes dels reis del Casal de Barcelona, va conèixer la seva època daurada, d'esplendor econòmica, política, intel·lectual i artística, ja que va esdevenir la primera potència europea i de la Mediterrània.

El setembre de 1303, Roger de Flor, cap de la Gran Companyia Catalana d'Orient, formada en la seva major part per Almogàvers que havien participat en la guerra de Sicília, va desembarcar a **Constantinoble** (actual Istanbul) i es va presentar i va pactar amb l'emperador **Andrònic II**, que els contractà per lluitar contra els turcs otomans, que amenacen

amb conquerir **Bizanci** (Imperi Romà d'occident) Durant un any i mig, la Companyia va anar combatent i derrotant els turcs, però el **30 d'abril del 1305**, Roger de Flor va caure assassinat a traïció a **Adrianòpolis** (avui, Edirne) en un complot ordit pel mateix emperador. Això va motivar la **Venjança Catalana**.

El **1305**, els guerrers supervivents a la conxorxa van tenir com a base d'operacions la ciutat de **Gelibolu** (abans Gal·lípoli), des d'on van dur a terme alguns dels episodis més cruels d'aquella. Només es van aturar quan hi va intervenir personalment el rei d'Aragó, Jaume II. Més endavant, l'any 1318, conqueriran el Ducat d'Atenes, al que posteriorment hi uniran el de Neopàtria.

Cal donar a aquests esdeveniments històrics la importància que es mereixen. És ben cert que els Almogàvers eren mercenaris, però mantenien un lligam cultural, social, polític i lingüístic amb la Corona d'Aragó i la Nació Catalana. Tal com afirmà l'eminent historiador occità **Pierre Vilar**: "Entre 1250-1350, el principat català és el país d'Europa a propòsit del qual seria menys inexacte, menys perillós, de pronunciar uns termes aparentment anacrònics: imperialisme politicoeconòmic o estat nació".

Així doncs, el Segle XIV es toca sota a nivell territorial, polític i socioeconòmic. La crisi no trigaria en arribar i aquest esplendor i preponderància a la Mediterrània i a la Península s'atenuarien. El proper mes ens hi endinsarem i ens centrarem en la figura d'un gran monarca com fou **Pere III el Cerimoniós**. ■

Una bona estona

Autor: **Mavis Gallant**

Traductor: Ignasi Pàmies

La Breu Edicions

PVP 22 €

357 Pàgines

Una bona estona

«Amb una sola frase, era capaç d'alterar la situació gairebé imperceptiblement, però de tal manera que comencem a veure els seus personatges des d'una perspectiva més compassiva o més satírica. L'ofici i l'empatia de Mavis Gallant sempre ens donen cent voltes»

Michael Ondaatje

Mavis Gallant (Mont-real,1922-París, 2014) **novel·lista, dramaturga i assagista.** De petita va quedar òrfena i va passar la infància en diversos internats, molt deslligada de la seva mare. El 1950 deixà el periodisme per dedicar-se plenament a l'escriptura i s'instal·là a París fins el final de la seva vida. Mavis Gallant va ser una de les poques autores canadenques que col·laborà assíduament a la revista *The New Yorker*. Publicà les novel·les *Green Water, Green Sky* i **Una bona estona**, l'obra de teatre *What Is to Be Done*, la compilació de textos de no ficció *Paris Notebooks: Selected Essays and Reviews* i diversos reculls de relats. Guanyà diversos premis a la seva trajectòria i el 2006 va ser la primera escriptora guardonada

Bruna Solei, redacció

amb el premi Athanase-David a una autora anglòfona de Quebec. Poc amiga de les entrevistes va lluitar per la seva independència, autonomia i privacitat, consagrada a la creació i la ficció.

Amb **Una bona estona** es tradueix al català la seva obra per primera vegada.

Instal·lada al París dels anys seixanta, la Shirley Perrigny és una noia de personalitat singular, que usa la miopia i la literatura com a cuirassa. Ridiculitzada pels parisencs i incompresa per la seva mare, sempre se sent fora de lloc. Després de quedar vídua per un caprici del destí, es casa amb un periodista esnob i amb poc sentit de l'humor, el Philippe, que aviat l'abandona i la deixa exposada al seus fantasmes. La Shirley es passarà dies esperant-lo, mentre s'embolica amb el veí de dalt i mira d'ajudar diverses amigues en perpetu estat de crisi. La Shirley sembla que es passarà la novel·la patint però aviat brota el seu esperit lliure i anàrquic que farà capgirar una vida gris essent mestresa del seu destí.

En aquesta novel·la exuberant, d'una quotidianitat estranya, farcida de detalls densos i espinosos, acompanyem una jove naufragada que recorre la ciutat, guiada pel seu esperit lliure, la seva particular versió del sentit comú i un punt de follia. ■

Les novel·les són els diàlegs socràtics del nostre temps. Karl Wilhelm

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trencada

C/Roig i Jalpi, 10,
17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

SOM EL QUE CELEBREM

TALLER INFANTIL DE PINTURA PETITS GRANS PINTORS

Diumenges de maig - 11 h
Can Saragossa

VISITA GUIADA ALS JARDINS DE SANTA CLOTILDE

Dissabtes de maig - 11.30 h
Jardins de Santa Clotilde

DIA INTERNACIONAL DELS MUSEUS

20 de maig | Jornada de portes obertes
Museu del Mar i Can Saragossa

DIÀLEG OBERT AMB SAMANTHA HUDSON

21 de maig - 20 h | Setmana contra la LGTBIFÒBIA
Teatre de Lloret

LA SARDANA DE L' ANY

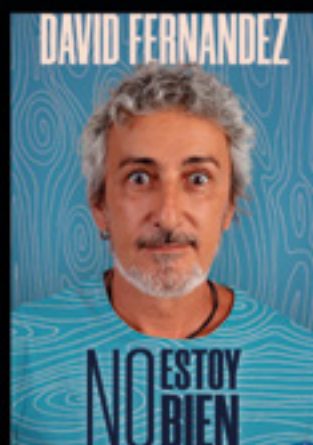
27 de maig - 17.30 h
Sala de Congressos del Casino de Lloret

CANTATA LA CLIKA

31 de maig - 12 i 16 h
Teatre de Lloret

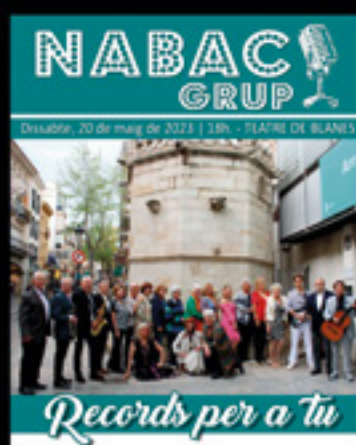
MAIG A BLANES – CULTURA

Dissabte 13-05

Dijous 18-05

Dissabte 20-05

Dissabte 27-05

www.teatredelacostabravasud.cat

50 Anys de Quillats AFIC BLANES

Sala García-Tornel del 6 al 20
Casa Saladrigas del 6 al 31

Quillat 2023 AFIC BLANES

Casa Saladrigas del 6 al 31

Exposicions

MÚSICA A L'ESPERANÇA XXXI CICLE DE CONCERTS

DIVENDRES
12
MAIG

MIRLA RIOMAR, veu i percussió
MARCEL VALLÈS, guitarra
presenten el disc "Afrobrasileira"

DIVENDRES
19
MAIG

DIODE
Joan Torrentó, violí
Pau Mainé, guitarra elèctrica i efectes
presenten el disc "Ethyms"
(temes tradicionals catalans en clau de jazz)

DIVENDRES
26
MAIG

AGAINSAM
Montse Creus, veu
Xavier Roger, saxo i veu
Ultano Gómez, piano i veu
presenten "Amb veu de dona"

38 Festa de la
Fotografia
Blanes 2023

cercavila
Recorregut 13 de maig

Inici 17:30 h
Passatge de Mar
Amples
Raval
Muralla
Passatge de Mar

Escofan de la Sardana
Passatge de Mar
Actuació de
ESBART JOAQUIM RUYRA
COLLA CEGANERA DE BLANES
COLLA CASTELLERA MADURIOTS
i les bandes
Mn. JOAN BATLLE I MUSICAL BLANES

AJUNTAMENT DE
BLANES

COLLABORA:

